

דף מידע

אשה לאשה מרכז פמיניסטי חיפה | امرأة لامرأة - مركز نسوي حيفا

יולי-ספטמבר 2010

Больше месяца в офисе "Иша ле иша" проходила фотовыставка "Черта отражения", уже успевшей заявить о себе, "Форы". Хайфа стала первым городом из трёх, где должны проходить следующие этапы выставки, Иерусалим и Тель-Авив на очереди. На выставке представлены работы Веры Райдер, Анны Талисман, Елены Гольденберг, Леры Самаровой, Маши Дион и Раи Кнопов. Все участницы выставки имеют непосредственное отношение к "Форе", знают чем живёт и дышит эта, набирающая силу феминистская организация. На выставке можно познакомиться и с её участницами, и с тем, что делает "Фора" чем занимается, где участвует, чем дышит, притронуться к очень личным моментам. Для того, чтобы как можно лучше раскрыть эти три направления, кураторами выставки, Рутой Крейцер и Риной Шапиро, был выбран такой формат: "Я"-мой внутренний мир- это портреты участниц "Форы", её "лицо"; "Мы"- Мы, как единое целое, сила способная изменить мир, не молчащая о его проблемах; и третье направление –"метафора" – это 4 фотографии Леры Самаровой и Анны Талисман на которых нет лиц, нет акций, они нефигуративны и приближаются по языку к чему-то абстрактному, но в них заложено много чувств и ощущений, всего того, что всегда тяжело сказать словами. "Каждая фотография, группы фотографий и вся выставка-это наше отражение, а также оптимальный способ, передать другим моменты нашего самоощущения, отражения наших действий и переживаний",- говорит участница и одна из авторов самой идеи выставки, Анна Талисман. "Одна из трёх частей экспозиции выставлена на картоне для того, чтобы можно было написать свои мысли, родившиеся в ходе просмотра. Стать непосредственным участником происходящего, стать частью нас, частью "Форы", переступить черту, черту отражения....",- поясняет Рута Крейцер куратор выставки.

Рута Крейцер

הצהרת אשה לאשה בעקבות התקפת המשט - אושרה בקולקטיב ה-31.5

אנו, נשות אשה לאשה – מרכז פמיניסטי חיפה, מביעות זעזוע עמוק מהתוצאות המתמשכות והמחריפות של המצור על עזה. אנו מבקשות להביע את הזדהותנו עם פעילות השלום שביקשו לפעול לשבירת המצור המוטל באופן לא אנושי על נשים, ילדים וגברים, תוך מניעת חירויות אדם בסיסיות, שירותי בריאות ומצרכים חיוניים. אנו מבקשות להביע את תמיכתנו בחברותינו לתנועה הפמיניסטית ובמיוחד בנשים שיצאו לממש את זכותן להביע מחאה כנגד אי-צדק משווע, ומצאו עצמן במתקפה צבאית שהייתה תוצר של מדיניות אלימה. אנו קוראות לנשים וגברים בחברה בישראל להתנגד לפגיעה הקשה בערכים האנושיים היסודיים ביותר, ולהצטרף לקריאתנו – מתקפה על משט שלום תוקפת גם אותי, המצור על עזה פוגע בכולנו.

نحن نساء مركز "امرأة لامرأة" مركز نسوي حيفا، نعرب عن صدمتنا من نتائج الحصار الخانق على قطاع غزة المستمر تدهورا. نريد أن نعبر عن تضامنا مع ناشطي وناشطات السلام الذين قاموا بالعمل من أجل فك الحصار الغير انساني على النساء والأطفال والرجال، ومنعهم من حقوقهم الأساسية من الخدمات الطبية وحاجاتهم الأساسية. نحن نساند صديقاتنا في الحركة النسوية وخاصة للنساء اللواتي خرجن لممارسة حقهن في التعبير عن احتجاجهن على الظلم الشائن، ووجدن أنفسهن تحت الهجوم العسكري الناتج عن سياسة اسرائيل العنيفة. نحن ندعو النساء والرجال في المجتمع الاسرائيلي لمقاومة انتهاكات القيم الانسانية الاساسية والانضمام الى دعوتنا – الاعتداء على "أسطول الحرية" هو اعتداء علي أنا أيضا، الحصار على غزة يؤذيها جميعا.

דבר המערכת

בדף מידע זה חל שינוי מהותי לעומת הדפים שקדמו לו – הוא נשלח בדואר אלקטרוני. אמנם הסיבה לכך היא בעיית תקציב, אך מצאנו יתרונות רבים לכך, בהם התועלת האקולוגית באי-שימוש בנייר, פרסום מאמרים בשפות מגוונות, היכולת להפיץ את דף המידע לנשים רבות יותר ובעתיד לעדכן לעתים תכופות יותר. האינטרנט נראה כמרחב פלורליסטי המאפשר לכולנו לרכוש מידע ולהביע את עצמנו. עם זאת אנו יודעות שהדואר האלקטרוני, והאינטרנט בכלל, אינם זמינים לכולנו. נהפוך הוא, השימוש בהם יוצר חיץ של אי-נגישות בקרב פלח רחב מהאוכלוסייה, שאינו מסוגל להשתמש בהם מסיבות שונות. מאז שנות התשעים החלו להגדיר את חוסר היכולת להשתמש בטכנולוגיות דיגיטליות כ"פער דיגיטלי". פער זה נובע מהגורמים האחרים להדרת אוכלוסיות ממוקדי השפעה בחברה, דהיינו רקע סוציו-אקונומי, מגדר, אתניות, אי-שליטה בשפה האנגלית, גיל, מגורים בפריפריה, נכויות שונות ועוד. הבעיה היא שחוסר היכולת הטכנולוגית גם מעמיקה ומקצינה את הפערים האחרים, כך שמי שנמצאת מאחור במרוץ, לא זו בלבד שלא תישאר במקום אלא תידרדר עוד לאחור. יתרה מזאת, בהתחשב בכך שבעולם, בעיקר במדינות עולם הרוב, ישנם א/נשים רבות שאינן יודעות קרוא וכתוב, רובן נשים, מי יושען בעולם שבו מי שאינה יכולה להשתמש במחשב נחשבת לנחשלת? ברור לנו שהשינוי בפורמט של דף המידע יחולל שינוי, ואיננו מתכוונות להשאיר ולו אחת מאחור. אנחנו נפתור את הבעיה באמצעות הדפסת דף המידע ושליחתו לנשים שאינן משתמשות בדואר אלקטרוני, ואנחנו מקוות בעתיד לסייע להן להשתמש בו. בחירתנו בנושא הקשר בין אמנות ופמיניזם לדף מידע זה, גם היא קשורה בשאלת הנגישות. על האמנות נטען רבות כי היא אליטיסטית, יקרה, סגורה ולא נגישה. עם זאת, נשים פמיניסטיות עושות בה שימוש פוליטי זה שנים רבות. חשבנו שהגיע הזמן לעסוק גם בנושא הזה. זמן קצר לאחר פגישה משמחת זו, הותקף המשט ההומניטרי שהיה בדרכו לעזה. לפתע היה נראה תלוש לדבר על אמנות. אבל מצד שני, אמנות היא לא פריט מוזיאוני, היא כל יצירה שלנו. אם כך, אנו עושות אמנות יום-יום ברחובות, במקומות העבודה, בבית. האקטיביזם שלנו הוא אמנות והחלטנו לחגוג אותו כאן.

סדנת הרזייה שפויה באשה לאשה ארנת טורין

"אני מתנהלת עם שתי מזוודות, כל אחת מהן שוקלת עשרים ק"ג, וכל רגע בחיי, במדרגות, בקניות, בשינה, אני סוחבת אותן עליי". "אני משקרת לעצמי מידי יום ולכל אורכו שאני אוכלת נכון ובריא, רק המשקל מוכיח לי שוב ושוב כי לא השתנה דבר", התחלתי לסבול מלחץ דם וסכרת, הבנתי שאם לא אחולל שינוי באורח חיי, המצב ידרדר, אבל איני מצליחה לחולל שינוי בהרגלי האכילה שלי". משפטים אלו ודומיהם נשמעו בסדנה "ביחד יותר קל להיות קל" שהתנהלה באשה לאשה בשבועות האחרונים, בהדרכתה הרגישה של שושי ויגוצקי. מי שעברה את המסע לשינוי הרגלים על בשרה ונכונה לתרום מהידע שצברה והניסיון שאין לו תחליף. ישבנו במעגל, כעשרים נשים וחלקנו רגעים של ניצחונות והפסדים, תחושות יאוש ותקווה. במה זה שונה מסטודיו סי? משומרי משקל ומתעשיית הרזון והדיאטות אשר מתפרנסת על מצוקתם של א/נשים? בשלשה היבטים: במטרה, בתהליך ובסביבה קודם כל, המטרה: הדגש היה פחות על אסתטיקה ויותר בכיוון השפוי של הרזייה לקידום הבריאות שלנו, שנית התהליך עצמו: את הדברים עשינו יחד, בשותפות, הנאה ופעולה: אספנו את עטיפות הלחם שאנו אוכלות וניתחנו את מרכיביו, מעכנו במבה וביסלי על נייר כדי להיווכח מי מהם מגיר יותר שומן, דיברנו על עקרונות רצויים כמו פיזור וגיוון צבעים ואבות מזון, ניסינו ללעוס צימוק אחד 36 פעמים, היה מעניין. ולבסוף הסביבה – כמו כל דבר שמתנשם באוויר הבית של אשה לאשה, נוצר והתהווה מעגל של תמיכה, אינטימיות וקבלה. לעתיד לבא, יש בכוונתנו להקים קבוצה של משחקי כדור, בעיקר כדורסל ולהוציא קלוריות במשחק והנאה מה שמבטיח שהזמן יעבור מהר יותר מאשר בשיעורי פילאטיס. ומן הסתם תהייה עוד סדנה כזאת יום אחד. אז אני מזמינה אתכן לשלוח מייל לשושי ויגוצקי vigh.shoshi@gmail.com

dissonant writing khulud

She said my language needs more variety. That my writing is lacking. That it's flat. It lacks volume. It needs innovative use of words. But the words are right here, beside me... stacked all neatly. According to parts of speech: unused adjectives, effective and uncommon adverbs, difficult verbs. Others are classified according to the alphabet. All I have to do is dip into them and take my pick. Choose from among the words the most powerful and momentous, the least expected word. But what she doesn't get is that sometimes – most times – it feels more like me just to be softly gliding along the page, listening to the whisper of the pencil as it draws the letters and adds the dots. It fills me up with energy. I no longer feel empty when I see the page being colored in black on a white landscape. It is a sketch of words. And it doesn't have to be perfect. Like when an artist makes a sketch of a face – the face has its wrinkles and creases. Life lines... and so does my writing. I want to keep my writing imperfect, maybe even un-perfect. Let it be true to me and true to itself. I don't want to be a commander of metaphors. I don't want to be in total control of my paragraphs. My sentences may be awkward, but I faithfully surrender to the offbeat, syncopated rhythm of my own words... and let them dance their own dance across the page. I let my metaphors be a bit slippery and unpolished. Let them be lacking in precision. Let them be somewhat dissonant. After all, my writing is not about accuracy. It's about fluidity, my words fall onto the page like soft drops of rain on a dry summer ground. There is no order to the rain drops... they just fall...

מכתב מכאן

אני רוצה להיפרד הפעם מהטור שלי שאותו אני כותבת כבר הרבה שנים. אני רוצה להיפרד מכל מי שראו וקראו את מה שכתבתי כל הזמן. לפעמים בוודאי התנגדו, אני מקווה שלעתים גם הסכימו. כל חודשיים, במשך יותר מעשר שנים, כתבתי על מה שחוויתי והרגשתי. כתבתי על מה שהרגיז אותי וגם על מה ששימח אותי. חיפשתי תמיד להעיר ולהאיר פרספקטיבה פמיניסטית. אני מקווה שלא הרגזתי מדי, אבל תמיד היה לי חשוב לאסוף את האנרגיות הטובות הקיימות בעולם כדי לכוון את הביקורת שלי למקום של תקווה. צר לי חברות, אבל התקווה היחידה שנותרה לי היום היא שיבוא דור של נשים אחרות, צעירות ברוחן, אשר ימצאו את הכוחות הנכונים ללכת הלאה. אני אקשיב ואנסה לתרום בדרכים אחרות. בינתיים אני נפרדת מכתובת טור זה. הייתי שמחה להיפרד גם מהמציאות האכזרית של חיינו בארץ. הייתי שמחה לו אפשר היה ליישם חלק קטן ממה שאנחנו מציעות יום ויום ושעה שעה לחברה בישראל. בינתיים, בשעה שאנחנו ממשיכות לעסוק בתיקון העולם, יש מי שהורסים ומקלקלים. האלימות היא חלק בלתי-נפרד מהחברה, מהלשון, מהחינוך, מהנוף. באתי לאשה לאשה בנובמבר 1987. את דף המידע הראשון שהשתתפתי בהכנתו עדיין הדפסנו במכונת כתיבה. אני זוכרת את המחשב הראשון שקנינו, יד שנייה כמובן. תוכנת איינשטיין הייתה לנו אז. אני מרגישה שהדבר החשוב לעשותו כרגע הוא לספר על מה שהיה. אני רוצה להתעכב ולהסתכל בעבר. אני רוצה לכתוב על אשה לאשה. אני רוצה להזמין את כולכן להצטרף אל החבורה שלקחה על עצמה להכין ספר לכבוד שנת השלושים של אשה לאשה. נכון שיש עוד זמן אבל להביט אחורה אל השנים שבהן כולנו – מי מעט ומי הרבה – פעלנו והפעלנו את הארגון הזה, היא משימה חשובה בפני עצמה. אולי ההתבוננות בעבר תיתן גם לי כוחות מחודשים. תודה.

חנה ספרן

קולקטיב

יום רביעי, 28.7, בשעה 20:00
יום חמישי, 26.8, בשעה 20:00

אוהבת לכתוב ?

נפתחת קבוצת כתיבה יוצרת ב"אשה לאשה" בהנחיית עדנה גורני.

14 מפגשים, בימי ראשון בין השעות 10:00-12:00
מפגש ראשון ביום ראשון ה-10.10.10

לפרטים נספים פני לעדנה גורני 050-7998277

מערכת: אסנת להט, מיקי, טל מטלון,
אמל זיאדה וסלבה גרינברג

קונטקט ופמיניזם דניה

כמי שגדלה לאם פמיניסטית והייתה מוקפת בשיח הפמיניסטי בילדותה, הייתי מצפה לפתח יחס אוהד לגוף שלי. אך בדרך קרו שני דברים – האחד, שלמרות נפח הפמיניזם בחיי, עדיין הושפעת מהתפיסה התרבותית שילדות סופגות בטלוויזיה, בתקשורת ובבית הספר. והשני, שתפיסת הגוף הפמיניסטית שלתוכה גדלתי הייתה (ואני מקווה שאני לא פוגעת באף אחת) מעט קשוחה, אלימה, בוטה וחסרת רכות מתפשרת, הן ביחס של הנשים לגוף שלהן, והן באופן שבו הגוף היווה ערוץ להנכחה ברורה בעולם. עקרונות כמו 'own your body', 'your sexuality' וכו', שהיו חוד החנית של פמיניזם גופני באותה תקופה, הם רעיונות אדירים, אבל הפרשנות שהגיעה אליי כנערה מתבגרת הייתה גרסה מלאת כעס ושליטה. הנשים הפמיניסטיות שבינן גדלתי היו נשים חדות שכל וחכמות (שהרי הפמיניזם הוא תחום חשיבה) אבל לא היה להן הרבה קשר עם הגוף. למרות הצהרות כמו אלו שצינתי כאן, תמיד חשבתי שאו שהן מתעלמות מגופן לחלוטין (כאילו הוא דבר מכביד שאי-אפשר להיפטר ממנו) או שהן מפגינות אותו מתוך עמדה מתריסה וכועסת. המציאות נתנה לי מסר מורכב – את חייבת להיות ממש יפה כדי להיות שווה (בית הספר), היופי הוא שטחי ולא חשוב (בית), את צריכה להיות אשה חזקה ועצמאית (בית), רכות ועדינות הן סימנים לחולשה (בית + בית הספר) וחולשה זה רע (כולם). פיתחתי פרסונה חזקה, יפה, עוצמתית וקשוחה. ואז יד המקרה הובילה אותי לפגוש את הקונטקט אימפרוביזציה. אני זוכרת את היום הראשון שלי בקונטקט. נכנסתי לסטודיו שבו התקיים השיעור, וראיתי 20 אנשים עצומי עיניים שוכבים על הרצפה, כשכל המראות מכוסות. המורה, שעודד תנועה אישית, אמר מילים כמו: קרקע, מרכז, שלד. נשכבתי גם אני על הרצפה והקשבתי להנחיות. בלי לשים לב, פתאום מצאתי את עצמי נעה בחופשיות, מרגישה נוח בגוף המגושם שלי, היה לי נעים להתגלגל כי אני עגלגלה. כל האקסיומות שלי לגבי מהו שיעור תנועה נמחקו והשתנו מן היסוד. כבר למחרת שמתי לב שהאופן שבו אני נושאת את גופי השתנה. הידיעה שיש בתוכי **שלד** ומרכז **פיזי** ברור נתנו עוגן מוחשי לאמירות שליוו אותי מאז ילדותי – אותן אמירות שצינתי קודם על חוזק, עוצמה, כוח. לפתע לא הייתי צריכה להחזיק **ברעיון** של עמוד שדרה פנימי, כי יכולתי לסמוך על כך שיש בי **עמוד שדרה** אמיתי וחזק. לא הייתי צריכה להילחם על המקום שלי בעולם, כי יש תחתי **קרקע**, **מקום** – הנעים אתי לכל מקום אשר אלך. לא היה לי יותר ספק אקזיסטנציאליסטי על עצם קיומי, כי גיליתי שיש לי **נוכחת פיזית** בלתי-ניתנת לערעור. עם הזמן, המעטפת השרירית, השריון המגן, הוחלף בנוכחות **שלדית יציבה**, והשרירים יכלו להתמוסס. גיליתי משהו חשוב מאוד על נוכחות גופנית שבה **מתוך** ולא **מחוץ**. וזכיתי אף לחוות הרפיה נפלאה של **המוח** החושב. כמובן המהויות אלו היו קיימות גם בשיח הפמיניסטי דאז, אך הווריאציה הפמיניסטית התבססה על הרעיונות שמנסים ליישם, ואילו בקונטקט גיליתי שתרגול גופני יכול להטמיע רעיונות מכיוון חדש ומיידי, ולפי ניסיוני, מאוד מאוד אפקטיבי. הקונטקט פותח על-ידי קבוצת אנשים שבראשם עמד סטיב פקסטון בשנות ה-70 המוקדמות בארה"ב, על רקע התנועות החברתיות הדומיננטיות של אותה תקופה. החקירה של סטיב וחבריו יצאה מתוך הרצון לבדוק מפגש פיזי אנושי לא מתוכנן, בתוך הקשר של עבודה בקבוצה ללא כוריאוגרף מוביל ברור. כתוצאה מכך הקונטקט, עד היום, מחפש ליצור שיח שוויוני, השואף להיות לא היררכי, והמחפש תמיד מבנים תקשורתיים חדשים הנותנים מקום למגוון הקולות והאיכויות האנושיים המתקיימים בתוך קבוצה. במערב ארה"ב, שם עשיתי השתלמות ממושכת בקונטקט, השיח החברתי ושיח הקונטקט משולבים באופן די מרשים. בארץ, נדמה שאין זה כך. שיח הקונטקט נשאר במידה רבה נפרד מהשיח החברתי, אך עם זאת, ישנם ערכים רבים שהם אינהרנטיים לריקוד, וגם אם אינם מוגדרים ככאלו, משפיעים על המתרגלים ועל תפיסת עולמם באופן ניכר. ראשית, הקונטקט הוא ריקוד שוויוני, שאינו מפריד בין גברים לנשים. ניתן לראות נשים מרימות גברים על הכתפיים, ניתן לראות גברים רוקדים עם גברים (תוך יחסית מעט חששות הומופוביים). גם ביחס לגוף עצמו, הקונטקט מקיים יחס שוויוני המאפשר לגוף להפוך למהות שלמה אחת. אחד הכלים הטכניים המרכזיים של הקונטקט נקרא rolling point, והוא מייצר תנועה אחידה בגוף כולו, הממעת בהעדפה של אזורי גוף אחדים על פני אזורי גוף אחרים. אני אוהבת לקרא לאיכות הזו – דמוקרטיה של הגוף. החיפוש בקונטקט אינו חיפוש אסתטי, אלא חיפוש של תנועה זורמת ושל תשומת לב מרביים למכלול הדברים שקיימים בגוף ברגע נתון – על האספקטים הפיזיים, הרגשיים והמנטליים שבו. לעתים קרובות לומדים בקונטקט התייחסות אנטומית, פיזית ואובייקטיבית לגוף. ההתייחסות האובייקטיבית מוציאה את ההקשר המגדרי, וכל גוף מקבל מקום שווה בחדר. האובייקטיביזציה עוזרת גם ליצור אווירה של קבלה של הגוף ולעקוף את המנגנון השיפוטי. אותה אובייקטיביות עוזרת לתרגל הקשבה לא שיפוטית לאדם שאיתו/ה אני רוקדת, לפגוש את האחר ללא המיסוכים של מגדר, גיל, דת, גודל גוף או נראות אחרת. קבלה, להיות באופן מלא מי שאנחנו, לחיות את הרגע ואת עצמנו באופן המלא ביותר – אלה, בדרך כלל, מערכי היסוד של התרגול. לפני כמה שנים כתבתי: **לאורך השנים, הקונטקט עודד אותי לבחון מחדש את היחס שלי למגע, לסמוך על הכוח שלי, על היכולת שלי להיות בתנועה ועדיין מקורקעת. הוא אפשר לי ללמוד מעט על איך להקשיב לעצמי תוך כדי הקשבה לאחרים, לתקשר בלי מילים ולהיות קצת יותר נוכחת בהווה. והיום אני מוסיפה: הגוף הרוקד הוא גוף חי. אדם שיש לו גוף רוקד הוא אדם שחי בתוך הגוף שלו, מתוך חיבור מיידי ועמוק לרקמות עצמן, לחומר שבתוכו הוא חי. אדם שיש לו גוף רוקד יכול בקלות רבה יותר לפתח תודעה גמישה, חיה, בעלת תנועה פנימית ומשתנה. ומה צריך יותר?**

סדרת סקס לסבי ופמיניזם סלסלה ג'נס מ'לי ונסויה

כאשר הרמיס פגש את אפרודיטה שיחה על אינטרסקס
ג'אדה
יום ראשון, 18.7, בשעה 20:30
עندמא קאבל הרמס אפרודיט - חדי'ת ען אזדואג'יה הג'נס
גאדה
יום הא'חד 18.7 השעה 20:30

רק סקס (שם זמני)
אורית שמואלי
יום שלישי, 14.9, בשעה 20:00
ג'נס פ'ק'ט (אסמ מוק'ת)
אורית שמוז'יל
יום הא'לתא'א 14.9 השעה 20:00

אקטיביזם כלכלי נגד הכיבוש

דלית באום, רכזת פרויקט "מי מרוויח מהכיבוש?"
בקואליציית נשים לשלום
יום חמישי, 15.7, בשעה 20:00
נשא'ט א'ק'ט'אדי צ'ד הא'ח'ת'אל
דאלי'ת ב'ו'ום, מרכז'ה מ'ש'רוע "מן י'ס'ת'פ'יד מן הא'ח'ת'אל?"
פי מ'נ'ז'מה נ'סא'ה ל'ל'ס'לא'ם
יום הא'ח'מי'ס 15.7, השעה 20:00

פונדקאות ותרומת ביציות - בין הרצוי למצוי דיון עם נשות פרויקט נשים וטכנולוגיות רפואיות

ואיריס נאור, יועצת ומלווה בתהליכי פוריות
האם קיים בסיס פמיניסטי שיאפשר קשר מטיב והוגן בין
נשים הזקוקות לתרומת ביציות או פונדקאות לבין נשים
שתורמות/מוכרות ביציות ופונדקאות? מהו יחס החברה
בישראל לאשה בתהליכי פריון?
יום ראשון 22.8, בשעה 20:00

ח'צא'נה ו'ת'ר'ע ב'אל'בו'י'צ'א'ת - ב'י'נן מ'ר'ג'ו'ב ו'מ'ו'ג'ו'ד
ח'ו'אר מ'ע נ'סא'ה מן מ'ש'רוע הנ'סא'ה ו'ת'ת'ק'י'א'ת ה'ט'י'ב'י'ה ו'א'י'ר'י'ס נ'או'ר
ו'מ'ר'א'פ'קה פי ס'י'ר'ו'רה הא'ח'צ'א'ב מ'ס'ת'ש'א'רה
ה'ל'י י'ו'ג'ד א'ס'א'ס נ'סו'י ל'ע'ל'א'ק'א'ת ע'א'ד'לה ב'י'נן מ'ת'ב'ר'עה ו'מ'ת'ב'ר'ע ל'ה'א
ו'מ'א ה'י נ'ז'רה מ'ח'ת'ע הא'ס'ר'א'י'ל'י ל'לא'מ'ר'אה מ'ו'ג'ו'דה פי ה'ז'ה מ'ס'אר
יום הא'חד 22.8 השעה 20:00

הזמנה

אסיפה שנתית של

"אשה לאשה - מרכז פמיניסטי חיפה"
מועד: יום חמישי 2 בספטמבר 2010
שעות: 18:00 - 20:30
סדר היום:

18:00 פתיחה, קפה וכיבוד קל,
בחירת יו"ר לאסיפה ומזכירה לרישום הפרוטוקול
18:30 ברכות והיכרות
דיווח על הפעילות בשנת 2010 רכזות
דיווח וועדת ביקורת
הצגת ואישור דו"ח כספי שנת 2009
אישור משרד רואי חשבון לביקורת 2010
19:30 בחירת הרכב חדש לוועד ולועדת ביקורת

סדרת קולנוע ופמיניזם סלסלה סינמא ונסויה

מבט פמיניסטי על סרטים לא פמיניסטיים
אורלי לובין, מרצה לקולנוע ומגדר, אוניברסיטת ת"א
יום רביעי, ה-7.7, בשעה 19:00
נ'ז'רה נ'סו'יה ע'ל'י א'פ'לא'ם ג'י'ר נ'סו'יה
אורלי לופין, מחאזרה ס'י'נמ'א'י'ה ו'ג'נ'ד'ר'י'ה, ג'א'מ'עה ת'ל א'ב'י'ב
יום הא'ר'י'ע'א 7.7, השעה 19:00

קולנוע מצרי פמיניסטי*

רשא פודה, חוקרת תרבות ותקשורת
יום חמישי, ה-22.7, בשעה 19:00
*המפגש יתקיים בספרייה
סינמא מ'ס'ר'י'ה נ'סו'יה
רוש פודי, בא'ח'ת'ה ח'צ'א'רה ו'א'ת'ס'אל
יום הא'ח'מי'ס 22.7, השעה 19:00

קולנוע לסבי ופמיניזם

יסמין (מקס) ששון
יום שלישי, ה-31.8, בשעה 19:00
סינמא מ'ת'ל'י'ה ו'נסו'יה
ביסמין (מקס) ששון
יום הא'לתא'א 31.8, השעה 19:00

הקרנת הסרט "המלכה חנטרישה" ושיחה עם היוצרת

ישראלה שאער מעודד, במאית הסרט
יום ראשון, ה-5.9, בשעה 19:00
ע'ר'ש פ'יל'ם "ה'מ'ל'קה ח'נ'ט'ר'י'ש'ה" ו'ח'ד'י'ת מ'ע מ'נ'ת'ג'ה
י'ס'ר'א'י'לה ש'א'ע'ר מ'עו'ד'ד, מ'ח'ר'ג'ה ה'פ'יל'ם
יום הא'חד, 5.9, השעה 19:00

סדרת אזרחות ופמיניזם סלסלה מוא'נה ונסויה

צינות ומגדר - על מודלים גבריים של צייתנות ומוסר
אורטל בן דיין, חוקרת חברה ומגדר, הקשת
הדמוקרטית המזרחית
יום ראשון, ה-25.7, בשעה 19:00
ה'ט'א'עה ו'ה'ג'נ'ד'ר (ה'נ'ו'ע הא'ג'ת'מ'א'עי) - נ'מ'א'ז'ג ז'כ'ו'ר'י'ה ל'ל'ט'א'עה
ו'ה'א'ח'ל'א'ק אורט'אל ב'נ ד'י'א'ן, בא'ח'ת'ה ב'מו'ז'ו'ע מ'ח'ת'ע ו'ה'ג'נ'ד'ר,
ה'פ'ו'ס ה'ד'י'מ'ק'ר'א'ט'י'ה ה'ש'ר'פ'י'ה
יום הא'חד 25.7 השעה 19:00

סוגיות באזרחות של לסביות פלסטיניות בישראל

חברות "אסוואת - לסביות פלסטיניות"
יום חמישי, ה-5.8, בשעה 19:00
ק'צ'א'י'א פי מ'ו'א'נה נ'סא'ה פ'ל'ס'ט'י'נ'י'א'ת מ'ת'ל'י'א'ת פי א'ס'ר'א'י'ל
נ'א'ש'ט'א'ת מן א'ס'ו'א'ת -נ'סא'ה פ'ל'ס'ט'י'נ'י'א'ת מ'ת'ל'י'א'ת
יום הא'ח'מי'ס המ'ו'א'ף 8.5 פי ת'מ'א'ם ה'ס'א'ב'עה מ'ס'א'ה

מרי אזרחי - היבטים פמיניסטיים

עביר בכר, עו"ד, עדאלה המרכז המשפטי לזכויות
המיעוט הערבי
יום שני, ה-20.9, בשעה 20:00
ע'צ'י'א'ן מ'ד'נ'י - נ'ז'רה נ'סו'יה
ה'מ'ח'א'מ'י'ה ע'ב'י'ר ב'כ'ר, ע'ד'א'לה המ'ר'כ'ז ה'מ'ש'פ'ט'י ל'ז'כ'ו'י'ת
יום הא'ת'נ'י'ן 20.9 השעה 20:00

לאהוב את עצמך

Loving and Celebrating Yourself

סדנת נשים מופלאה בבית אורן ביום שישי ושבתי ה - 27-28.8.2010 שוניאטה וצוות המנחות מזמינות אותך להיפתח לחוויה שמחה, עמוקה, מגוונת וכיפית שכולה חגיגה של אהבה, לצלול למהות הנשית שבתוכך

ולהיפגש עם האשה העצומה והמדהימה שהיא את עצמך

אנחנו חיות בחברה תחרותית והישגית ומגיל צעיר לומדות לשפוט את עצמנו, את גופנו, את האופי וההישגים שלנו בחומרה ולהשוות בינו לבין אחרים, האנרגיה שלנו מנתבת לכיוון של שיפוט וביקורת כלפי עצמנו ובכלל לא לטיפוח ולתמיכה בעצמנו. היכולת שלנו לחוות אהבה ושמחה בחיים תלויה ביכולת שלנו לטפח את האהבה שלנו והקבלה שלנו את עצמנו, את המהות שלנו. והמהות שלנו הינה עולם ומלואו - אינסוף של רגשות, מחשבות, כשרונות, תכונות ויופי אשר נמצאים בתוך כל אחת ואחת מאיתנו, וממתנים לנו שגלה ונחשוף אותם. בסדנת נשים חוויתית ושמחה נצלול לעומקי המהות שלנו וניזכר שאנחנו ממש בסדר כמו שאנחנו, למעשה אנחנו נפלאות. נפתח פתח לזרימה של האהבה שלנו לעצמנו ול יכולת שלנו לקבל ולתת אהבה לאחרים ונחגוג את עצמנו, את נפלאות ועוצמות הנשיות שבתוכנו ואת שמחת החיים.

דרך תהליכי מודעות וריפוי, ריקוד ותנועה, כתיבה אינטואיטיבית ומדיטציות של אושו ותהליכים נוספים

נחגוג את המהות, האהבה והשמחה שהיא האשה שאנחנו

עלות הסדנה 650 ש"ח כולל לינה וארוחות 054 - 4919680
מנחת הסדנה: שוניאטה הינה עובדת סוציאלית בוגרת אוניברסיטת חיפה, בעלת ניסיון בעבודה עם אנשים בעלי מוגבלויות, אנשים בעלי מחלות נפשיות ונערות בסיכון, מנחת סדנאות ומעגלי נשים, מנחת מדיטציות ותהליכים מן העולם של אושו ומדיטציות של דימיון מודרך והילרית: מטפלת באנרגיית רייקי ובהילינג אנרגטי וספיריטואלי.

אתר האינטרנט: WWW.METAPLIM.CO.IL/SHUNYATA

את הסדנה ילווה צוות מקצועי ומקסים של מנחות משנה

אתר לאשה אמרה להיחבר
מרכז פמיניסטי חיפה
المركز النسوي حيفا

לאישה

אישה

מלמ'נה

ארוחת שישי מיוחדת בשביל הכיף.
בלי פולטיטיקה, בלי מהפכות, ובלי נושאים כבדים.
לפגוש כדי להיות ולאהוב יותר.
היום: יום שישי, התאריך: 23.7.10
השעה: 19:00-
התפריט-אוכל טעים.
רציונות למחקים עם חברות יתקבלו בקרבה.
נא להביא כיבוד 3 מחנאי לארוחה.
מסיקות: רונה ורנה.

רוצה שינוי ולא יודעת מאיפה להתחיל?

הצטרפי אלי למסע לרענון המשאבים הטמונים בך, בואי ללמוד להשתמש בהם ביעילות

בעזרת שיטת הדמיון המודרך תרכשי כלים חדשים ושימושיים להתמודדות עם קשיים, העצמה אישית וחשיפה עמוקה יותר של פנימיותך.

אולגה דובדבני עובדת סוציאלית ומנחה בדמיון מודרך ו-NLP מציגה שיטת טיפול ייחודית בה את בוחרת את המטרה ויחד נסלול את הדרך הבטוחה עבורך להגשמתה.

לפרטים נוספים וקביעת פגישות את מוזמנת לפנות אלי בנייד: 050-9222210 או בדוא"ל: olga.t25@gmail.com

תזכורת מהקולקטיב * لتذكيركن من جلسة الكولكتيف الاخيرة * Просьба Коллектива

נשים יקרות, בתום ביקורכן בבית "אשה לאשה" אתן מתבקשות לוודא כי זכרתן לכבות את המחשב עליו עבדתן, לסגור את החלונות, לכבות את האור והמזגן. כי זה הבית של כולנו.

نساء عزيزات بعد انتهاء زيارتكن في بيت ايشا الرجاء التاكيد على اغلاق الحواسيب اغلاق الشبائيك واطفاء الانوار والمكيف وذلك للحفاظ على البيت ولمصلحتنا جميعا.

Дорогие женщины, с окончанием вашего визита в доме "Иша ле Иша" большая просьба проверить, что компьютер, за которым вы работали, выключен, закрыть окна, выключить свет и отключить кондиционер.

مقدمة من إصدار أصوات الجديد "وقفه بنات: سرد شخصي" 2010

أليس من المثير للدهشة أن نرى كيف يمكن لجانب واحد من أنفسنا أن يثير الجدل، أن يتطلب السرية، أن يواجه الصعوبات، الرفض وعدم القبول. يبدو وكأننا نتحول قسراً ضد أنفسنا، ضد أسرنا ومجتمعنا، لأننا ببساطة مختلفين عن الآخرين، لأن يتم تقبلنا أبداً على حالنا، كما نحن؟ هل يجعلنا اختلافنا ألد أعداء أنفسنا؟ أليس هو السبب الذي يدعونا لارتكاب محاولة قتل لذاتنا، مرة تلو الأخرى؟ هل من الممكن التوفيق بين كل جانب من جوانب هويتنا السابقة مع هويتنا الحديثة المكتشفة؟ هل ينبغي علينا توقع العثور على الحب غير المشروط؟ هل نحن حقاً محبوبون مهما كنا، ومهما امتلکنا أو انتقصنا. ألا يأتي الحب بكل الأحوال مع بعض الشروط المسبقة وللجميع؟

اليوم وللمرة الثانية، تتخذ النساء العربيات قرار عدم التزام الصمت بعد؛ تختار الحديث عن أكثر الأوقات والأشياء حميمية وتحدياً لهن، يتحدثن عن مسيرات خروجهن إلى العائلة، إلى المجتمع وعلى الأخص إلى أنفسهن. ولدت فكرة كتابة هذه القصص من حاجتنا إلى الكلام والمشاركة وتوثيق تجارب حياتنا كجزء من مسيرة التمكين الذاتي لأنفسنا كأفراد ومجموعة. قصصنا هذه لا تعرض فقط من منظور ديني، سياسي، أبوي واجتماعي، بل أيضاً من منظور التجربة الشخصية الداخلية والصراع مع هويتنا الجندرية وتوجهنا الجنسي. على الرغم من أن صيغة الحزن والألم والمعاناة والتحديات تصبغ الغالبية الساحقة من قصصنا، فما زالت، أو ربما بسبب ذلك، تظهر هذه القصص فخراً العميق، الفخر الذي نستشعره في عالم ليس الحرية فيه حقاً ممنوحاً من تلقاء نفسه، في عالم يتحدى فيه أصدقائنا وأسرتنا ومجتمعنا أجزاء هامة من وجودنا وكياننا.

سواء أكانت الكاتبات قد خرجن بالكامل أو بشكل جزئي أو لم يخرجن بعد من الخزانة، فإن كل قصة من هذه القصص توقر للمجتمع المثلي وللمجتمع ككل، وخصوصاً المجتمع العربي، منظوراً آخر لفهم الهوية الجندرية والتوجه الجنسي. تؤكد هذه القصص الحاجة الأساسية لكل منا في الانتماء، في الدعم وفي تقبلنا وحبنا لمن نحن في الواقع، من أجل كل جانب من جوانب هويتنا، بما في ذلك جنوستنا، دون أي تمويه، دون "حياة مزدوجة"، ودون الكذب بشأن توجهنا الجنسي وهويتنا الجندرية.

ليس "وقفه بنات" مجرد توثيق لنضالنا ولنضال الفئات المهمشة في المجتمع الأبوي المغاير. بل هو معدّ، أيضاً، لفتح نافذة من الأمل لأولئك الذين يتساءلون حول جنسائيتهم وميولهم الجنسية وهويتهم الجندرية. ورسالة لمن يظنون أنهم وحدهم أو غير طبيعيين في عالم يدين كل ما هو خارج حدود خطها المجتمع الحديث والديانات التوحيدية الثلاث وتوقعات الآباء لإتباع المعايير الاجتماعية المقبولة. يوئد القهر والسلب والظلم في الكثير من الأحيان قدرتنا على ابتكار وسائل للنضال وللمتقين الذاتي. تحتج كاتباتنا من خلال هذه القصص على القمع المستمر الذي تواجهه، فتستثمرن الكتابة كأداة في نضالهم ضد التمييز. يمدّ المجتمع المثلي بأطيافه المختلفة يده إلى المجتمع العام لمساعدته على تبديد الجهل الكبير وتوسيع نطاق معرفة وموارد وخبرات ونضالات المجتمع المثلي.

تعكس "وقفه بنات" التوتر القائم ما بين الحب والاعتزاز بالذات، الفخر، الأعراف الاجتماعية، الدين، الهوية السياسية، الجنسية والمجتمع. "وقفه بنات" هو أيضاً نتاج تجارب حياة واستكشافات ساعدت على تشكيلنا وصقلنا.

تتمثل فريدة هذه النشرة في السرد الشخصي والذاتي للكاتبات. لعل كل قراءة لهذه القصص تشعر شخصاً واحداً على الأقل بشراكة المصير وتحرره من تسلط شهور الوحدة عليه. لعل كل قراءة تكسب الأصدقاء، الأحبة، الآباء والأمهات، الأشقاء والشقيقات، والشركاء والشريكات فهماً أعمق للمثلية العربية. لعلها تثير تعاطف وتفهم واعتراف المجتمع العربي في قضايا وصراعات ونضالات المجتمع المثلي. في "وقفه البنات" نقول لكل من تؤمن ويؤمن، لسبب أو لآخر، بأنهم ليسوا "القاعدة" وإنما الاستثناء. فعلى الرغم من كافة ما واجهناه في حياتنا اليومية، لا نزال عند موقفنا الثابت، في الطليعة أو في الخلف، في ضرورة خلق مجتمع شامل للجميع. ندعم بعضنا بعضاً وجميع من هم حولنا ونقول: "نعم، أنا مختلفة، ونعم، أنا فخورة. أخطو إلى الأمام متلهفة لاستكشاف ومواجهة كل ما هو أت في رحلة الحياة المثلية".

● لشراء الكتاب، يمكنك الكتابة لربما: ipcoordinator@aswatgroup.org

